
Płock, st. PSM 86, Wzgórze Tumskie, woj. mazowieckie, AZP 50-54

Informator Archeologiczny : badania 33, 151

1999

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

nowiska nr 2 – również późnośredniowiecznego obiektu obronnego o charakterze refugialnym. Osada ta znajdowała się częściowo na naturalnym, lekkim wzniesieniu terenu w formie niewielkiej przełęczy. Samo podgrodzie zostało założone dopiero w 1. połowie XIII wieku, a więc w czasie gdy zaprzestano użytkować grodzisko zgodnie z pierwotną funkcją. Wtedy to obiekty obronne ze stanowisk nr 1 i 2 mogłyby stanowić zespół refugialny dla mieszkańców osady. Potwierdza to fakt braku na podgrodziu materiałów wczesnośredniowiecznych oraz obecność na szczycie wzniesienia grodowego niewielkiej ilości materiałów młodszych, takich samych jak występujące na podgrodziu. W tej sytuacji dolny człon założenia byłby rodzajem umocnienia wykorzystującego obecność starszych fortyfikacji.

Wyniki badań zostały opublikowane w: Z. Pozorski, *Badania grodziska w Pietrzykowie, stan. I, pow. Świdnica w 1999*, „Śląskie Sprawozdania Archeologiczne” 2000, t. 42, s. 501-503.

Pławniowice, st. 16, gm. Rudziniec, woj. śląskie – patrz: młodszy okres przedrzymski – okres wpływów rzymskich

PŁOCK, st. PSM 86, Wzgórze Tumskie, woj. mazowieckie, AZP 50-54

- gród książęcy

Ratownicze badania archeologiczne, przeprowadzone w dniach od 4 do 29 października pod kierownictwem mgr. Macieja Trzecieckiego (Zespół Archeologiczno-Konserwatorski mgr Andrzej Gołębniak). Finansowane przez WKZ w Warszawie. Przebadano powierzchnię 21 m².

Badania miały charakter badań sondażowych, ich podstawowym celem było przebadanie reliktyw wczesnośredniowiecznego wału grodu książęcego, określenie daty jego powstania i zweryfikowanie hipotez o kilku fazach przebudowy fortyfikacji. Dwa wykopy zlokalizowano w północno-zachodniej części Wzgórza Tumskiego, przy północno-zachodnim narożniku budynku Muzeum Mazowieckiego. W trakcie badań wyeksplorowano 375 jednostek stratygraficznych. Inwentarz zabytków liczy: 59 fragmentów naczyń ceramicznych, w tym 19 naczyń brunatnych datowanych na wczesne średniowiecze i 40 naczyń ręcznie lepionych kultury łużyckiej, oraz 7 kości zwierzęcych.

Materiał w posiadaniu Zespołu Archeologiczno-Konserwatorskiego mgr Andrzej Gołębniak.

Badania zakończono.

PŁOCK-PODOLSZYCE, st. 102, woj. mazowieckie, AZP 50-54/74

- osada wczesnośredniowieczna

Badania prowadzone były w terminie od 14 do 25 czerwca przez mgr. Tomasza Kordalę (autor sprawozdania, Muzeum Mazowieckie w Płocku). Finansowane przez Urząd Miasta Płocka. Pierwszy sezon badań.

Stanowisko zostało odkryte przez Jacka Wysockiego podczas penetracji AZP w 1988 roku. Znajduje się ono na kulminacji i łagodnym stoku doliny strumienia bez nazwy płynącego przez Podolszyce, po prawej (zachodniej) stronie cieku. W kwietniu 1999 r. autor sprawozdania przeprowadził ponownie badania powierzchniowe stanowiska. Na powierzchni pola ornego stwierdzono regularne plamy ciemnej ziemi (rozwleczone paleniska?), w obrębie których występowała ceramika naczyniowa, głównie z młodszych faz wczesnego średniowiecza. Obecność ceramiki z XI-XII w. nasunęła przypuszczenie, iż właśnie w tym miejscu mogła znajdować się osada współczesna cmentarzowi w Podolszycach, zbadanemu w latach 1984-86 przez ekspedycję Muzeum Mazowieckiego w Płocku. Za taką możliwością przemawiały również względy topograficzne. Obydwa stanowiska są oddalone od siebie o około 0,5 km i znajdują się po przeciwnych stronach wspomnianego strumienia. Perspektywa rozpoznania osady, której mieszkańcy chowali swych zmarłych na znanym już cmentarzu, legła u podstaw decyzji o podjęciu badań wykopaliskowych na stanowisku 102.